

FLORIAN COPCEA

Trimis special AGERPRESS

Hotelul Grad din localitatea dunăreană Golubăț (Serbia) a găzduit, vineri, un colocviu organizat de Societatea de limba română din Voivodina și Centrul European pentru cultură „Mihai Eminescu”, sub genericul „Istoria și cultura românilor și aromânilor din Balcani”.

Amfitrionul manifestării, **Lucian Marina**, a declarat pentru AGERPRESS că „obiectivul principal al evenimentului, desfășurat în prezența unor reprezentanți ai minorităților menționate din SUA, Rusia, Austria, Germania, Bulgaria, Franța, Italia, Spania, Ucraina, Grecia, Australia și Republica Moldova, este acela de a stimula interesul unor lideri în direcția renașterii naționale a acestora, a intensificării eforturilor acestora pentru conservarea identității naționale”.

„Un accent deosebit în discuțiile purtate a fost pus pe necesitatea identificării unor soluții de protecție a istoriei, a limbii materne, a etnografiei și a folclorului. În acest context s-a convenit, printre altele, să organizăm expoziții, târguri folclorice, întâlniri cu oameni de cultură, înființarea de muzee”, a precizat Marina.

Potrivit sursei citate, în multe regiuni din Balcani minoritățile românilor și aromânilor se confruntă cu probleme dificile, procesul de asimilare a acestora de către populația majoritară este o realitate care se accentuează, iar vina acestei situații vulnerabile o poartă dezinteresul tacit al unor guverne privind destinul minorităților”, a spus Lucian Marina.

La rândul său, liderul românilor din sudul Dunării, **Ivița Glisici**, a arătat că toate eforturile trebuie îndreptate spre apărarea limbii române și a dialectului aromân de care depinde ființa națională a minorităților în cauză.

„Din păcate, factorul politic a influențat negativ soarta românilor și a aromânilor, indiferent pe unde rătăcesc ei prin lume. Iată de ce aici, în Timoc, Morava și sudul Dunării, am cerut autorităților să fim respectați, să se asigure accesul copiilor noștri la învățământ în limba română și să se permită oficierea în limba română a slujbelor creștin-ortodoxe”, a afirmat Glisici.

El a fost de părere că și românii și aromânii din Bulgaria, Albania și Ungaria trebuie să studieze nestingherit limba lor maternă, astfel încât „generațiile tinere să ducă mai departe moștenirea strămoșilor care, de-a lungul istoriei, au făcut sacrificii uriașe pentru păstrarea românișmului pe harta Europei”.

În continuarea evenimentului, oamenii de cultură invitați au participat la vernisajul unei expoziții de documente și hărți vechi care confirmă demersurile făcute de diferite comunități ale minorităților române și aromâne pentru apărarea drepturilor lor legitime și atestă existența din cele mai vechi timpuri în Peninsula Balcanică a minorităților respective.

Editor: **Tudor MARTALOGU** - AGERPRESS

Festival internațional de poezie „Drumiri de spice” la românii din Serbia

La statura poetului Mihai Eminescu, situată în centrul localității Uzdin din Republica Serbia, s-a desfășurat ediția a XXI-a a Festivalului internațional de poezie „Drumiri de spice”.

Manifestarea, la care au participat zeci de scriitori de limbă română din România, Serbia, Macedonia, Albania, Grecia, Croația și Bulgaria, a fost organizată de Societatea culturală „Tibiscus” din Voivodina în parteneriat cu autoritățile locale.

Președintele acesteia, scriitorul **Vasile Barbu**, a declarat pentru AGERPRESS că ediția 2014 a festivalului a fost consacrată literaturii aromâne. „Marele premiu pentru poezie Sf. Gheorghe a fost conferit poetei din orașul macedonian Skopje – **Vanghea Mihanj-Sterghiu**, iar premiul Gheorghe Bulic a fost obținut de scriitorul și istoricul din Tetovo, **Branislav Stefanov-schi**”, a precizat Barbu.

Potrivit sursei citate, distincții și diplome au mai fost înmânate și scriitorilor aromâni din celelalte țări participante: **Svetlana Nicolin**, **Clarisa Covachi**, **Vasile Todî**, **Dușica Gostovici**, **Stamora Dragovici**, **Teodorag Cico**, **Andon Cristo**, **Dumitrache Veriga** și **Nicolae Tomov Ciurchiniev**.

„Am dedicat acest eveniment limbii aromâne întrucât în multe zone aceasta este pe cale de dispariție. Lirica aromână defășește pe deplin conștiința identității etnice a unei comunități din mijlocul căreia au izvorât valori culturale de necontestat, care au înnobilit spiritualitatea românească și au îmbogățit cultura universală”, a afirmat Barbu.

Identitatea românilor și aromânilor din Balcani

El a mai arătat că aromânii, risipiți pretutindeni în Europa, „au nevoie să-și afirme cu pregnanță vocația de a supraviețui vicisitudinilor istoriei”.

Scriitorii participanți la Festivalul internațional de poezie „Drumiri de spice” au citit, lângă statuia lui Mihai Eminescu din Uzdin, Serbia, din propria lor creație și au evocat amintirea celui mai celebru poet aromân – **Constantin Belimace** (născut în anul 1848 în localitatea Moloviște din Macedonia și decedat în anul 1928).

Editor: **Mihaela TOTH** - AGERPRESS

Festivalul de folclor al românilor din Balcani – „Joc românesc”, la Jitkovița, în sudul Dunării

În localitatea Jitkovița din Republica Serbia a început, sâmbătă, ediția a VIII-a a Festivalului de folclor al românilor din Balcani „Joc românesc”.

Directorul acestuia, **Ivița Glisici**, a declarat pentru AGERPRESS că la respectivul eveniment, cu rezonanțe adânci în cultura și spiritualitatea românilor de pretutindeni, participă rapsozi și artiști amatori din rândul minorităților, în special din Serbia, România, Ungaria, Bulgaria, Albania, Macedonia și Republica Moldova.

„Interesul nostru este de a contribui la păstrarea acestui tezaur cultural autentic pe care îl reprezintă folclorul în toate ipostazele sale. Avem astfel șansa de a cunoaște specificul celui din alte comunități, de a ni-l revitalizea și înnoi pe al nostru, din Timoc, Morava și sudul Dunării”, a precizat Glisici. În opinia liderului românilor din Serbia, festivalul „Joc românesc” are și darul de a păzi folclorul românesc „împotriva alterării lui de unele curente viciate de mode orientate, străine spiritului autohton românesc, promovate de comunități sau persoane de mahala care nu aparțin filonului latin”.

„În intervalul de timp rezervat fiecărui grup venit din țările menționate, artiștii amatori au privilegiul de a ne demonstra valorile lor perene în domeniu. Surprinzător, multe din datinile și obiceiurile ce ne vor fi prezentate sunt aproape identice, dovadă că românii, oriunde s-ar afla, le-au perpetuat”, a afirmat Glisici.

În context, președintele Societății de limbă română din Virșet, **Lucian Marina**, a precizat că festivalul de la Jitkovița constituie și o rampă de lansare pentru tinerile talente din minoritățile de români, pentru ansamblurile care vor evolua pe scenă: „Este și motivul pentru care am instituit câteva premii pe care le vom acorda pentru cel mai frumos costum popular, pentru cel mai bătrân cântec românesc, pentru cea mai caldă voce și pentru cel mai tânăr instrumentist”, a spus Marina. El a mai arătat că la manifestare sunt așteptați peste o mie de români din comunitățile românești din Serbia de nord-est, care vor avea astfel posibilitatea să-și cunoască pe cei care, din tată în fiu, au transmis cântecul popular românesc, „căruia etnicii români îi datorează supraviețuirea în istorie”.

Festivalul de folclor al românilor din Balcani „Joc românesc” este organizat de Primăria Jitkovița, Aduana locală Golubăț, Societatea de Limbă Română din Virșet și Centrul European de Cultură „Mihai Eminescu”.

Editor: **Mihaela TOTH** - AGERPRESS

Consfătuirea liderilor românilor din Serbia de răsărit privind studierea limbii române

Căminul cultural din localitatea Jitkovița a găzduit, sâmbătă, consfătuirea „Limba română

Golubăț (Serbia), 18 iulie 2014

în Serbia de răsărit” la care au participat liderii ai unor ONG-uri românești din regiunile istorice Timoc și sudul Dunării.

Întâlnirea, organizată de Societatea culturală „Sandu Timoc” și Centrul European pentru Cultură „Mihai Eminescu” din Golubăț și de Societatea Culturală de Limbă Română din Virșet, a scos în evidență preocupările acestor entități în oficializarea procesului de studiere a limbii române în districtele Zajcear, Bor și Branicevo.

Amfitrionul manifestării, președinta al Centrului European pentru Cultură „Mihai Eminescu”, **Ivița Glisici**, a declarat pentru AGERPRESS că bilanțul respectiv este necesar întrucât este nevoie să se impulsioneze în zonele amintite, unde de aproximativ 200 de ani nu a existat învățământ în limba maternă, activitățile pentru introducerea limbii române în școli: „Am evidențiat faptul că datorită proiectului-pilot implementat de Consiliul Național al Minorităților Naționale Române un număr de 420 de copii au avut șansa de a învăța elemente ale culturii naționale în limba română.”

Forumul respectiv a pus la dispoziția a 16 școli din Bor, Zajcear și Negotin un număr de opt profesori cu licență din Voivodina”, a spus Glisici.

În context, el a arătat că datorită demersurilor făcute de câteva societăți culturale românești din Serbia de nord-est în anul școlar 2013-2014 s-a reușit determinarea autorităților locale și centrale să înființeze cursuri facultative de studiere a limbii române în 18 despărțăminte în școlile generale și 16 în cele din școlile medii, toate situate în 10 localități.

Președintele Societății culturale de limbă română, **Lucian Marina**, a fost de părere că nu trebuie neglijată nici contribuția departamentului Politic pentru Relația cu Românii de Pretutindeni care au sprijinit financiar familiile cu copii din Jitkovița și Isakova pentru ca aceștia

din urmă să fie inițiați în tainele limbii române: „Care sunt acum perspectivele învățământului în limba română? Trebuie să avem un răspuns corect. În perioada 1-2 septembrie vor fi organizate noi anchete în Serbia de răsărit. Trebuie să monitorizăm grupurile de specialiști care le efectuează, astfel încât să nu se mai producă confuzii sau copii să fie îndepărtați de limba română prin dirijarea lor către alte atracții, de pildă domeniul IT sau limba chineză”, a precizat Marina.

La rândul său, președinta Societății culturale „Sandu Timoc”, **Iasmina Glisici**, a arătat că există indicii că din toamna anului 2014 numărul elevilor doritori să învețe limba română se va dubla, dar sunt și rezerve în ceea ce privește cointerensarea cadrelor didactice care vor preda această materie, „întrucât multe dintre acestea au reclamat faptul că nu au fost plătite corespunzător pentru munca didactică în clase și nu li s-au decontat cazarea și transportul către localitatea unde au primit catedră”.

„Suntem increzătorii în promisiunile Ministerului Educației de la Belgrad potrivit cărora va soluționa conflictele apărute și va asigura manuale în limba română pentru anul școlar 2014-2015”, a spus Iasmina Glisici.

Alți vorbitori și-au direcționat discuțiile către „necesitatea introducerii limbii române în învățământul primar și gimnazial din Timoc, Morava și sudul Dunării ca obiect de studiu obligatoriu și în interiorul programului de învățământ, nu doar ocazional, și în afara orelor de curs”.

„Noi vom înainta către Ministerul Educației din Serbia concluziile acestei consfătuiri, astfel încât acestea să reprezinte o călăuză în identificarea unor soluții de promovare a unui învățământ eficient în limba română”, a concluzionat Iasmina Glisici.

Editor: **Mihaela TOTH** - AGERPRESS

Protocol privind începerea demersurilor de apărare a limbii române în Serbia de nord-est

Un număr de 15 organizații culturale românești din regiunile istorice Timoc, Morava, sudul Dunării și Voivodina s-au întâlnit și au semnat, duminică, un protocol prin care s-au angajat să înceapă demersurile pentru apărarea limbii române în Serbia de nord-est, aceasta fiind în pericol de dispariție.

Inițiativa acțiunii, președinte al „Asociației Părinții care doresc ca și copiii lor să învețe la școala românească – Sandu Timoc” din Jitkovița, **Iasmina Glisici**, a declarat pentru AGERPRESS că prin documentul acceptat de toate organizațiile prezente la Jitkovița, s-a pus bazele unei înțelegeri comune și s-a stabilit semnarea unei memorii către Academicele de știință ale României și Republicii Serbia prin care acestea sunt chemate să intervină prompt pentru a determina autoritățile să renunțe la susținerea limbii vlahă.

„Din luna iulie liderii așa-zisei minorități vlahă, care resping apartenența acesteia la filonul latin, desfășoară activități, cu concursul unui savant rus, de standardizare a limbii vlahă. Respectivul program este promovată de Consiliul Național al Minorității Vlahă, organism finanțat de guvernul sârb”, a precizat Glisici.

Potrivit sursei citate, în aceste împrejurări nefaste pentru identitatea celor peste 300.000 de români din zonă, „constituie o obligație pentru noi să cerem ajutor celor două entități științifice, ele fiind singurele care ne mai pot ajuta și proteja împotriva aberantului proces de asimilare”.

„Un alt motiv pentru care recurgem la solicitarea intervenției celor două forumuri academice este și faptul că am epuizat orice soluție de a bloca divizarea comunității românești din acest spațiu al Republicii Serbia”, a afirmat Glisici.

La rândul său, președintele Partidului Neamului Românesc din Serbia, **dr. Pedrag Balasevici**, a fost de părere că „este de mirare că până acum Academia Română nu a reacționat vis-a-vis de decizia autorităților sârbe de a permite inventarea literelor limbii vlahă și a unui alfabet latin cu litere chirilice”.

„Faptul că în Timoc au fost instituționalizate școlii în limba vlahă, în timp ce limba română se predă facultativ și doar unui număr restrâns de copii, ne îngrijorează și ne pune pe gânduri. Ori statul vrea să ne decimeze, ori este interesat numai de o minoritate falsă – cea vlahă”, a spus Balasevici.

În context, el a mai arătat că trebuie depolitizate consiliile minorităților române și vlahă, în concepția sa cea din urmă inexistentă din punct de vedere istoric, și „să fie lăsate să-și aleagă membrii fără mixtioni din afară, adică Ministerul de Externe al României să nu mai permită unor diplomați să manipuleze anumite entități de buzunar din Timoc, iar partidele sârbești să nu se mai infiltreze în rândurile Consiliilor naționale al minorităților române și vlahă naționaliste care să obstrucționeze orice proiect de conservare a ființei naționale românești”.

Vicarul Episcopiei „Dacia Felix”, părintele-mărtir **Boian Aleksandrovici**, a spus că „a venit momentul” în Serbia de nord-est ca să se lămurească odată pentru întotdeauna că termenul vlahi sau vlahi e tot una cu cel de român și că asupra acestei chestiuni să se pronunțe Academicele din România și Republica Serbia.

„Dar pentru a rezolva confuzia perpetuată de mulți ani, este necesar să avem cuvântul oamenilor de știință. Până atunci trebuie să ne opunem oricărui proiect de amenințare a limbii române”, a concluzionat pr. Alexandrovici.

Întâlnirea pe care reprezentanții minorităților naționale române au avut-o joi, 17 iulie, cu prim-ministrul Serbiei și României, **Victor Ponta** și **Aleksandar Vucici**, ar fi o dovadă că românii din Timoc, Morava și sudul Dunării își vor recăpăta drepturile constituționale, că limba română va fi utilizată fără restricții în școli, biserică și administrația locală din comunele cu populație majoritar românească.

Aceleași opinii le-au avut și **Ivița Glisici**, **Dușan Prvljovic**, **Boian Bărbuță**, **Lucian Marina**, **Slobodan Perici**, **Dragan Demici**, **preotul Iel Bobu Lui** și **Zaviša Jurji**.

O notă aparte a făcut intervenția reprezentanților Consiliului Național al Minorităților Naționale Române, prof. univ. **Anisoara Țăran**, care nu a semnat convenția respectivă susținând că „atâtă vreme cât în Timoc nu există interes exclusiv pentru limba română, și că multe ONG-uri din regiune sunt duplicitare și pentru o origine vlahă a minorității, nu este cazul să participăm la un demers care nu va avea nici un efect asupra situației reale a românilor care așteaptă cu adevărat soluții concrete pentru protejarea idealului lor – acela de a fi români”.

Editor: **Florin ȘTEFAN** - AGERPRESS

Românii care nu au auzit de România

Volohii din Poroshkovo INSULĂ A ROMÂNILOR ÎN ȚRAINA

Kazahstan, până la destrămarea URSS, au aflat că există un popor întreg care vorbește ca ei. Dar până acum, nu a reușit niciunul să treacă granița, măcar până în Maramureș și înapoi, pentru a le spune celorlalți dacă este adevărat ce se spune: că există o țară întreagă a românilor. Mai mult, ei nu au știut nici măcar de celelalte comunități de români din dreapta Tisei sau din alte părți ale Ucrainei.

Prizonierii altei lumi, Volohii nu numai că vorbesc o română de Ev Mediu, dar și trăiesc ca în acele vremuri.

Neștiutorii de carte, într-o sărăcie cruntă, cu foarte mulți copii și cu o speranță de viață foarte mică. După cum au descoperit și jurnalistii maramureșeni, în comunitatea volohilor există un singur bătrân, pentru că restul au murit, din cauza condițiilor extreme de trai și a bolilor. În casele de pământ trăiesc chiar și 30 de suflete, astfel că observația „Gazetei de Maramureș” este justă: cel mai probabil, comunitatea din Poroshkovo deține recordul absolut la natalitate. Până la lăsarea serii, pe ulițele noroioase, nu vezi nici

un bărbat. Toți sunt la pădure. Mai-marele lor e „Laci Birăul”, care spune că, din tată-n fiu, familia lui s-a declarat ca fiind una de români. Dar până acum nu a văzut niciodată un român, o hartă a țării noastre, nu a auzit de București și nici de Ceaușescu.

În principiu, e la fel ca restul volohilor, care știu că sunt români și asta le este de ajuns. „Nu știm cum am ajuns în zonă.”

Nu știu nici bătrânii cum au ajuns aici. Ai noștri bătrâni ziceau doar că suntem români”, a spus Laci Birăul. Cum nu au biserică și școală în limba română, el spune că toți copiii învață româna din familie. Laci Birăul zice că fiica lui ar fi interesată să învețe carte, eventual în România.

Pentru moment, însă, așteaptă să nască. Nici măcar la recensământul din 2001, oamenii din Poroshkovo nu au fost înregistrați drept români. Ei spun că le-au zis „domnilor cu recensământul” că sunt români, dar, cum nu știu carte, ei au scris ce-au vrut. O altă dovadă, că cei din Poroshkovo sunt români din instinct, sunt obiceiurile lor.

De Crăciun, cântă și ei niște colinde vechi, pe care nu-și mai amintesc de unde le știu. La nunți, cântă din acordeon. Numele sunt tot de-ale noastre: toți sunt Ion, Vasile, Ileana, Iancu. Numele de familie e Volosin, de la valah.

Țapul ispășitor al ucrainenilor

Această comunitate neștiutoare și neștiută de nimeni până acum este, la nevoie, țapul ispășitor al ucrainenilor. Refuzând să le spună români, ucrainenii spun că volohii sau țiganii albi fură lemn, îi agrează pe pădurari sau sunt niște oameni foarte corupți. Români, însă, spun că mulți din ei au ajuns la închisoare, după ce au fost puși să citească documente pe care nu știu să le citească, dar în care recunoșteau că au comis diverse nelegiuiri. Uneori, fac aceste mărturisiri în schimbul unei bucați de ciocolată, unui pachet de cafea sau al altor alimente de lux pentru ei. „Mi-i greu, că al meu sânge dă înapoi. Cade înapoi și mă doare când alții își bat joc de el”, se plânge Laci Birăul. Cei care i-au descoperit pe acești români uitați de toți invocă niște documente istorice, conform cărora prin 1364, în zona Munkacevo, au fost aduși mai mulți militari volohi. Tot pe atunci, în zona Poroshkovo, s-ar fi înființat șapte puncte de grăniceri, unde lucrau tot volohii. Conform unui alt scenariu, românii de la baza Carpaților Păduroși ar fi urmași ai ciobanilor volohi veniți în zonă.

Ucrainenii, însă, au alte teorii. Recent, un ziar ucrainean a spus că volohii nu sunt români, pentru că așa a decretat o delegație, care a făcut o expediție științifică în zonă. Așa că, spun ei, comunitatea din Poroshkovo este una bizară, vorbitoare a unui dialect românesc complicat, care trăiesc ca niște țigani.

Până una-alta, românii, ignorați de neamul din care se trag și de neamul în care trăiesc, sunt folositori când e vorba de închiderea multor dosare de furt și alte infracțiuni de acest gen.

Românii care nu au auzit de România! Oare ce face statul Român pentru acestia? Chiar nu s-a interesat nimeni? Unde să ne adresăm ca să sensibilizăm organele responsabile?

Aici aveți un video cu ei, îi puteți auzi și vedea; sunt români de-ai noștri și buni creștini, dar... izolați:

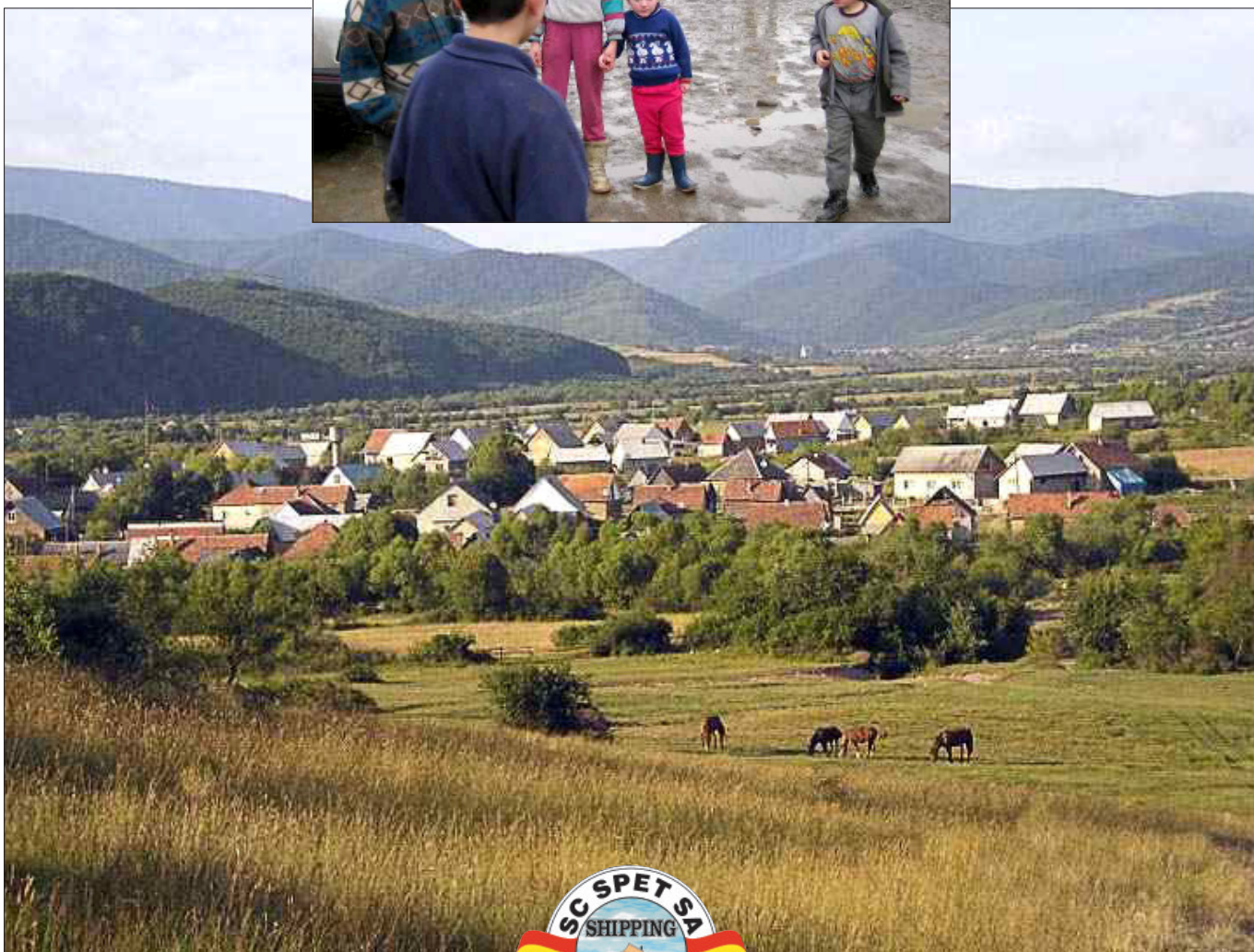
http://www.youtube.com/watch?v=ZX_6RkGNPLE

Ncredibil ! Vorbesc limba română, au auzit că sunt români, dar nu au idee ce și unde e România

„Gazeta de Maramureș” a făcut o descoperire extraordinară. La doar 200 km de Sighet, există 1.600 de oameni care vorbesc o limbă asemănătoare limbii române din Evul Mediu. Li se spune „volohi”.

Prin anii '90, au aflat că, nu foarte departe de ei, există noi, alți oameni care vorbesc aceeași limbă. Aceasta, datorită unui bărbat întors din armată, care le-a dat volohilor un radio cu tranzistori, fixat pe Radio București.

S-au refugiat toți la marginea pădurii, lângă satul ucrainean Poroshkovo. Nu știe nimeni cum au ajuns ei acolo, nici măcar bătrânii, așa că nu știu nici cine sunt. Ucrainenii îi numesc „țigani albi” și profită de ignoranța lor pentru a le pune în cărcă orice nelegiuire doresc. Dacă îi întrebi, volohii din Poroshkovo răspund că sunt români, pentru că, pe când mergeau cu toții la muncă în

► Prof. EMILIA OANA USURELU

Liceul Teoretic „Gh. Vasilichi” - Cetate, Dolj

Trăim într-o epocă în care adevăratele valori culturale, tradițiile și obiceiurile populare se pierd treptat, iar noi dascălii avem datoria de a transmite generațiilor viitoare portul și folclorul, tradiția valorilor autentice ale istoriei românești. O țară fără istorie nu poate dăinui peste veacuri. Autori ca **Alecandri, Eminescu, George Coșbuc, Ion Creangă, M. Sadoveanu** au scris despre neamul nostru românesc și ne-au îmbogățit spiritual, dăinuind peste generațiile viitoare în mintea urmașilor. Tradițiile sunt tezaurul sufletului românesc și avem obligația să le păstrăm și să le ducem mai departe fiindcă doar așa vom fi demni să viețuim pe plaiurile unde s-a zămislit neamșuita alcătuire de cuvinte românești...

„pe-un picior de plai, pe-o gură de rat”

Probabil că nimic altceva nu poate defini mai bine spiritul unui popor decât străvechile sale tradiții și obiceiuri. Călătorul vestic va fi surprins să descopere în România un loc plin de legende, mituri și tradiții păstrate de-a lungul secolelor. Definită dinăuntrul ei, subiectiv, mitologia este o încercare globală de cunoaștere absolută a universului, deci o filosofie incluzând demersul mistic și o știință generală excluzând experimentul, și care se constituie în orice cultură primitivă, operând cu mijloace magice și manifestându-se prin adaptarea concretă epică a abstracțiilor și a fenomenelor superioare la situația psihosocială dată, ca și prin explicarea simbolică a acestora. Iată câteva din frumusețea tradițiilor românești ce se țin la sărbătorile calendaristice sau la momentele importante din viața românilor care au rolul de-a ne îmbia cu farmecul lor.

Sf. Dumitru este considerat patronul păstorilor. Este stăpân peste iama care vine. Dacă jumătate din an stăpânește **Sf. Gheorghe**, cealaltă jumătate este stăpânita de el. Întră căldura în pământ și **Gerilă** începe a-și arăta colții; **Moșii de toamnă (Ajunul lui Sămedru)**: se face pomână, grâu fiert cu unt, lapte sau brânză. În unele colțuri oamenii fac în ajun un foc; se aduce un brad mare căruia i se dă foc. Femeile împart nuci, pâine, mere, covrigi. În același sat se fac mai multe focuri. Fiecare duce acasă un tăcuțe pe care îl aruncă în livadă. Dacă la **Sămedru** este vreme aspră, iama va fi bună, toamna va fi lungă și frumoasă. Ziua intrării în Biserica a Fecioarei Maria, numită **Ovidenia, Obrejenja sau Vovidenia**, corespunde în Calendarul popular cu celebrarea unei năprasnice divinități a lupilor, **Filipul cel Schiop sau Filipul cel Mare** (21 noiembrie). Local, în Bucovina, se credea că în această zi s-ar fi născut Domnul Hristos. În noaptea de Ovidenie, când se credea că se deschide Cerul și vorbesc animalele, se priveghea la lumina unei lumânări încolăcite o străvechia cu apă de leac. Tot atunci se făceau farmece și descântece, se afla ursita, se efectuau observații și previziuni meteorologice. Pentru copiii morți neboțeați și pentru oamenii înecați și morți fără lumânare li se făceau în această zi praznice și li se împărțeau pomeni. Întrucât se credea că în noaptea de Ovidenie strigoii circulau fără opreliște, se ungeau cu usturoi cercevele ferestrelor, tocurile ușilor, vatra și cuptorul care comunicau, prin hom, cu exteriorul. Pentru protecția vitelor împotriva animalelor sălbatice se interzicea orice activitate legată de prelucrare lânii și pieilor de animale. De la Ovidenie până la **Sângiorz**, femeilor le era interzis să mai spele rufele la rău.

Noaptea din ajunul **Sf. Andrei** este destinată unor obiceiuri, poate antecreștine, care să asigure protecție oamenilor, animalelor și gospodăriilor. Tărâni români le-au pus sub oblăduirea acestui sfânt, tocmai pentru că ele trebuie garantate de autoritatea și puterea sa. Ajunul Sf. Andrei este considerat unul dintre acele momente în care bariera dintre văzut și nevăzut se ridică. Clipa cea mai priclivnică pentru a obține informații cu caracter de prospectare pentru anul care vine. De asemenea, „**Andreu' cap de iarnă**” cum îl spun bucovinenii, permite interferența planurilor malefice cu cele benefice, lucrurile importante din existența oamenilor putând fi întoarse de la matca lor firească. Se crede că în această noapte „umbra strigoii” să fure „măna vacilor”, „mințile oamenilor” și „rodul livezilor”. Împotriva acestor primejdii, tărâmul român folosește ca principal element apotropaic (de apărare), usturoiul. În egală măsură, casa, grajdul, cotețele, ușile și ferestrele acestora sunt unse cu usturoi pisat, menit să alunge pătrunderea duhurilor rele la oameni și animale. În alte regiuni, în Sălaj de exemplu în ziua precedentă Sf. Andrei, fetele care erau de maritat pregăteau o turță făcută numai din sare, făină și apă. Înainte de a se culca în seara de Sf. Andrei, fetele măneau această turță și pe cine visau în acea noapte, acela le era hărăzit să le fie sot.

În folclorul religios românesc, **Arhanghelul**

Viata românilor între tradiții și obiceiuri străvechi

Mihail este un personaj mai venerat în comparație cu **Arhanghelul Gavriil**. El poartă, uneori, cheile raiului, este un înfocat luptător împotriva diavolului și veghează la capul bolnavilor, dacă acestora le este sorfit să moară, sau la picioarele lor, dacă le este hărăzit să mai trăiască. De multe ori îl întâlnim alăturându-se **Sfântului Ilie**, atunci când

numeroase mesaje și simboluri ale unei străvechi spiritualități românești. El s-a păstrat asociindu-se cu celebrarea marelui eveniment creștin care este **Nașterea Domnului Iisus Hristos**. În ajunul Crăciunului, pe inserat, în toate satele din țară, începe colindatul. Copiii cu steaua vestes Nașterea Domnului și sunt primiți cu bucurie de gaz-

acesta tună și trăsnește, sau orânduiește singur grindina, cu tunul. El ține și ciușa în frâu, asemănător **Sfântului Haralambie**. În trecut, în societatea tradițională bucovineană, Arhanghelii erau sărbătorii pentru că „ei sunt păzitorii oamenilor de la naștere și până la moarte, rugându-se lui Dumnezeu pentru sănătatea acestora”. Arhanghelii asistau și la judecata de apoi, sunt patroni ai casei, ard păcatele acumulate de patimile omenești firești și purifică, prin post, constiințele. În zonele muntoase, în care Arhanghelii erau celebrați și ca patroni ai oilor, stăpânii acestor animale făceau o turță mare din faină de porumb, numită „turta arieților” (arieții fiind berbeci despărțiți de oi), ce era considerată a fi purtătoare de fecunditate. Aceasta turță se arunca în dimineața zilei de 8 noiembrie în tarla oilor, odată cu slobozirea intru ei a berbecilor. Dacă turta cădea cu fața în sus era semn incurajator, de bucurie în rândul ciobanilor, considerându-se că în primăvară toate oile vor avea miei, iar dacă turta cădea cu fața în jos era mare supărare.

Sfântul Nicolae: Decembrie vine apoi cu sărbătoarea, atât de așteptată de copii, a Sfântului Nicolae. Câți dintre noi nu am așteptat cu înfrigurare dimineața de 6 decembrie pentru a se uita dacă **Moșul** a lăsat ceva în ghetele pregătite de cu seară? Acest obicei al darurilor aduse de **Moș Nicolae**, s-a implementat mai mult la oraș. Este posibil să fie un împrumut din țările catolice, unde **Moș Crăciun** este cel care pune daruri în ghetă sau ciorapi anume pregătiți. Copiii din România li se poate întâmpla ca **Moș Nicolae** să aducă și câte o vârguță (pentru cei obraznici). Rolul de ocrotitor al familiei cu care a fost investit de religia ortodoxă Sfântul Nicolae îi dă dreptul să intervină în acest fel în educația copiilor. Povestea lui **Moș Crăciun** începe cu un bătrân numit Sfântul Nicolae, episcopul din Myra. Se spune că îl posedă puteri magice și a murit în 340 a.H. și a fost îngropat în Myra. Târziu, în secolul XI, soldații religioși din Italia au luat rămășițele sfântului cu ei înapoi în Italia. Ei au construit o biserică în memoria lui, într-un oraș port din sudul Italiei. Curând, pelerinii creștini din toată lumea au venit să viziteze Biserica Sfântului Nicolae. Ei au luat legenda lui **Moș Nicolae** în locurile lor natale. Legenda s-a răspândit în toată lumea și a luat caracteristicile fiecărei țări. O altă poveste legată de Sf. Nicolae este aceea că acesta ar fi fost un rege care la un moment dat și-ar fi împărțit averea copiilor, de aici și obiceiul să primească cadouri copiilor în noaptea de **Moș Nicolae**.

Colindatul: Pentru cea mai așteptată sărbătoare din decembrie, Crăciunul, români au apelat în egală măsură la tradiție, știind și acceptate și obiceiuri mai recente. Obiceiul colindatului a înglobat în el nu numai cântec și gest ritual, ci și

dele care îi răspătesc cu mere, nuci și colaci. Băieții mari, flăcăii, merg cu „Viflaimul”, adică își asumă niște roluri: Irod, magii, păstori. Ei umblă pe la casele oamenilor și susțin un mic spectacol în urma căreia sunt răspătiți, în majoritatea cazurilor cu bani.

Anul nou: Pentru cel mai important moment, trecerea în noul an, pregătirile se reiau. În săptămâna dintre Crăciun și Anul Nou, în toate satele cetele de flăcăi se pregătesc pentru „urăt”, sistem complex de datini și obiceiuri. Pe inserat, în ajunul anului sunt așteptați să apară „Ursul”, „Capra”, „Bunghierii”, „Căiutii”, „Malanca”, „Jieni”, „Mascății”, „Plugușorul”, „Sorcovă” etc.

Concretizarea spectaculoasă a unor mituri antice legate de simbolistica animalelor, aceste manifestări reprezintă o modalitate originală de exprimare a arhaicelor asociații rituale dintre animale și cultul cvasiuniversal al soarelui. Faptul că aceste obiceiuri se practică la cumpăna dintre ani este justificat de simbolistica zilei de 31 decembrie care în gândirea populară reprezintă data morții dar și a renașterii ordinii cosmice. Structura ceremonială a obiceiului este în același timp plină de forță și vitalitate. Muzica și dansul remarcabile prin virtuozitate și dinamism, măștile plene de expresivitate, alcătuiesc un spectacol unic. Când se apropie miezul nopții către noul an, tărâni obișnuiesc să prevadă cum va fi vremea în anul ce vine. Se folosesc de foile unei cepe mari pe care le desprind și le așează în ordine, numindu-le după lunile anului. În fiecare din ele pun puțină sare. A doua zi, de **Sfântul Vasile**, cel ce dezlege răștile și făcăturile, ei vor verifica cât lichid a lăsat sarea topită în fiecare foaie. Așa vor ști (pentru că în mod misterios cantitățile sunt diferite) dacă vor avea secetă sau ploaie și în ce lună anume.

Mărțișor și Baba Dochia: Mărțișor este denumirea populară a lunii Martie, luna echinocțiului de primăvară și a **Anului Nou Agrar**, dedicată zeului Mars și planetei Marte. Mărțișorul este, în tradiția populară, o funie formată din zilele săptămânii și lunile anului adunate și răsucite într-un snur bicolor, simbolizând iarna și vara, făcută cadou la 1 Martie. La sfârșitul secolului XIX, Mărțișorul era primit de copii, fete și băieți, fără deosebire, de la părinți. În dimineața zilei de 1 martie, înainte de răsăritul soarelui, Mărțișorul, de care se agată o monedă metalică de argint și, uneori, de aur, se purta legată la mână, ulterior prins în piept sau la gât. El era scos, în raport de zona etnografică, la o anumită sărbătoare a primăverii (**Macinică, Florii, Paște, Arbinden**) sau la înflorirea unor arbuști și pomi fructiferi. Se credea că purtătorii Mărțișorului nu vor fi pârliți de soare pe timpul verii, că vor fi sănătoși și frumoși ca florile, plăcuți și dragăstoși, bogăți și norocoși, ferți de

boli și de deochi. Obiceiul Mărțișorului este o secvență a unui scenariu ritual de înnoire a timpului și anului, primăvara, la nașterea și moartea simbolică a **Dochiei**, divinitate agrară și maternă care moare și renaște simbolic la noua martie, echinocțiul de primăvară în Calendarul Iulian (stil vechi). În raport cu scurgerea anuală a timpului, Dochia se numește **Drăgaica**, sau **Sinziana** la 24 iunie, **Maica Precista** la 8 septembrie, **Vinerea Mare** la 14 octombrie, devenind „baba”, după ce a fost, rând pe rând, copila, tânără, matură. Dochia păstrează, împreună cu metamorfozele ei calendaristice, amintea **Marii Zeite**, (Terra Mater) și este identificată cu **Diana** și **Iuno** din Panteonul roman, cu **Hera** și **Artemis** din Panteonul grecesc.

Paștile: E sămbăta Mare a Paștilor. Femeile au terminat de dereticat prin case, ouăle au fost „împreștrite”, „înroșite”, cele mai frumoase au fost puse deoparte pentru a fi ciocnite chiar în ziua de Paști. Ouăle încondeiate sunt și obiceiul unei tradiții practicate în satele bucovinene, în Duminică Paștelui. „**Udatul**” sau „**stropitul**” este un obicei prin care feciorii urează fetelor, când le stropesc cu apă, sănătate și prosperitate, iar ele îi răspătesc cu ouă „muncite”, simbol al unei afecțiuni reciproce. Oul devine în cadrul acestui obicei un semn plurivalent, el exprimând nu numai sentimentele fetei, ci și talentul său de a reda aceste trăiri, în limbajul străvechi al semnelor plastice. Oul roșu apără recoltele de ploaia cu piatră. În mod special, pentru ca podgoriile să rodească, să fie ferite de calamități naturale, agricultorii îngroapă un ou roșu în vie. Primul ou se vopșește în roșu închis și se numește „**norocul copiilor**” sau „**merișor**”. Acest ou se păstrează în camera copiilor, ca să-i apere de rele. „**Merișorul**” este purtat de acestea la examene, ca talisman, sau se pune la ceas de cumpănă la căpătâiul copilului bolnav. Ouăle roșii și cele albastre se mai numesc și „**dragostea fetelor**”; tot din strămoși se spune că orice fată care vrea să aibă noroc va păstra în camera sa nouă ouă vopșite în aceste culori.

Există o datină veche pentru sporul și sănătatea familiei. Într-un lighean se pun un ou roșu, în unele locuri chiar două, și o monedă de argint. Deasupra se toarnă apă proaspătă (neînchepută), adusă chiar atunci de la fântână. Toți ai casei se spală rând pe rând, dându-și fiecare cu oul roșu peste obraz și zicând: „**Să fu sănătos (sănătoasă) și obrazul să-mi fie roșu ca oul; toți să mă dorească și să mă aștepte, așa cum sunt așteptate ouăle în zile de Paști**”. După aceea, luând fiecare piesa de argint în mână și dând cu dânsa de asemenea peste față, zice: „**Să fu mândru (mândră) și curat(a) ca argintul**”. Fetele mai adaugă și cuvintele: „**Să trec la joc (dans) din mână în mână ca și banul; să fu ușoară precum cojile de ouă, care trec plutind pe apă**”. Multe femei și fete își dau cu oul pe față, fiindcă ar dori ca fața să le fie totdeauna netedă și curată. În unele locuri se pun în lighean și crenguțe de busuioac. Se zice că aici ce se spală astfel vor fi onorați precum busuioacul. Pentru ca dorințele mării să se împlinească, este bine ca orice credincios să meargă la nouă biserică și să împartă nouă ouă roșii la nouă copii săraci. Fetele dom cu oul roșu în sân, ca să fie frumoase ca oul roșu tot timpul anului.

Simbol al Învierii lui Iisus Hristos, ouăle de Paști sunt în același timp o promisiune a Învierii pentru toți morții. În acest sens trebuie înțeles obiceiul – întâlnit pe întreg teritoriul românesc – de a împărți pentru morți (în unele zone de a da peste mormânt) în zilele de Paști, ouă. În noaptea de Înviere o persoană a casei care participă la slujba de Înviere duce un coș cu bunătăți (câte o bucată din ce a pregătit pentru masa de Paște) pentru a fi sfințite. Nimeni nu mănâncă nimic până nu se gustă din coș și din paharul cu paști.

În prima zi de Paști, toată lumea din sat merge la biserică pentru a trage clopotele. De la cel mai mic la cel mai bătrân, toți trag clopotele pentru a fi alungate spiritele și lucrurile rele din sat. În ajunul zilei de **Sf. Iile**, fetele se duceau noaptea pe ogoarele semănate cu căneapă (cânepști), se dezbrăcau și, goale, se tăvăleau prin cultură, apoi se îmbrăcau și se întorceau acasă. Dacă, în noaptea dinspre Sfânt-Ilie, visau căneapă verde era semn că se vor mărita cu flăcăi tineri și frumoși iar dacă visau căneapă uscată se zicea că va vor mărita cu oameni bătrâni. În dimineața acestei zile se culegeau plante de leac, în special busuioac, ce erau puse la uscat în podurile caselor, sub streșini sau în cămări. Tot acum se culegeau și plantele întrebunțate la vrăji și farmece. Femeile duceau în această zi busuioac la biserică pentru a fi sfințit după care, întoarse acasă, îl puneau pe foc iar cenușa rezultată o foloseau în scopuri terapeutice atunci când copiii lor făceau bube în gură. Nu era voie să se consume mere până la 20 iulie și nici nu era voie ca aceste fructe să se bată unul de altul, pentru a nu bate grindina, obicei păstrat și astăzi. În această zi, merele (fructele lui Sfânt-Ilie) se duc la biserică pentru a fi sfințite, crezându-se că numai în acest mod ele vor deveni mere de aur pe lumea cealaltă.

BIBLIOGRAFIE

1. **Ion Ghinoiu, Mică enciclopedie de tradiții românești**, Ed. Enciclopedică, 2001
2. **C. Brăiloiu, Sărbători și obiceiuri**, Ed. Enciclopedică, 2002
3. **M. Mitroi, Obiceiuri și tradiții de Crăciun**, Ed. Autorul, 2004.

Urmare din pag. 48

latină, dar cele două limbi erau foarte asemănătoare, și de aceea asimilarea s-a făcut atât de repede, în câteva secole.

Ovidiu, poet roman exilat la Tomis pe malul Mării Negre, nu numai că a învățat imediat, dar în șase luni scria deja versuri în limba lui Zalmoxis! Invadarea Daciei, de fapt a unui coridor spre Munții Apuseni, a avut ca scop precis cele 14 care cu aur pe care Împăratul Traian (de origine iberică) le-a dus la Roma ca să refacă tezaurul golit al Imperiului.

Peste mai mult de 1000 de ani, după căderea Constantinopolului sub turci în 1453, tributul plătit sultanilor otomani va fi tot în aur, în formă de „tehnini”. Și tot în aur se plătesc în ziua de astăzi anumite interese în România.

Cele 14, nu care romane, ci milioane de români din afara României înțeleg și simt acum, mai bine ca niciodată, sensul versurilor transilvane „Munții noștri au poartă./ Noi cersim din poartă-n poartă!”

În aceeași ordine de idei, Imperiul Bizantin, care a durat mai mult de 1.000 de ani (330-1453), în timp ce Europa de Vest dormea sub jugul Bisericii Romane și al analfabetismului, este complet necunoscut pe aceste meleaguri. Cultura și civilizația europeană și-au mutat centrul de la Roma la Constantinopol în 330, când Bizanțul devine capitala Imperiului Roman.

Deși se studiaza istoria și limba Greciei antice, Imperiul Bizantin este nu numai complet ignorat în istoria Europei, dar chiar considerat „barbar” și „incult”. Niciun istoric elvețian nu a fost capabil să-mi dea un singur nume de scriitor Bizantin, nici măcar Ana Comnena! Nimeni nu cunoaște aici cultura și civilizația Bizantină, religia ortodoxă („ortodox” este în limbile occidentale un termen peiorativ) și cu atât mai puțin istoria și tradiția română. Faptul, esențial, că analfabetismul nu exista în Bizanț, dar exista în Europa de Vest în aceeași perioadă este și mai necunoscut. Academicele „păgâne” (socratice, pitagorice, orifice, druidice, etc.) au fost toate închise în secolul VI, iar când în cele din urmă universitățile au început să apară în Occident în secolul XIII (Oxford, Cambridge, Padova) ele erau controlate de Biserica Romană și studiu teologia. Numai călugării și clericii știau carte, se îmbogățeau prin exproprierea de pământuri în favoarea mănăstirilor, și erau

Prof. dr. MARIA LUMINITA ROLLÉ
Academic Consultant in European Mythology - University of Edinburgh

Punct de vedere despre
Istoria noastră

puterea în toate țările vestice, prin misionarism și prozelitism la început (prin teroare și Inchiziție mai târziu), până în secolul XI, când ultimul ținut liber, al vikingilor din Scandinavia, cade sub puterea Romei Papale.

Renașterea italiană apare ca o consecință clară și directă a căderii Constantinopolului (1453), cu emigrarea în masă a savanților Bizantini către Italia. De exemplu, numai Cosimo de Medici

„The Thinker of Tarpești”
Pre-Cucuteni 4750-4500 BC
Illustration taken from „Cucuteni - The Last Great Chalcolithic Civilization of Europe”
by Romanian Ministry of Culture,
Romanian Academy, & Hellenic Ministry of Culture (1997)

primește 5000 de savanți exilați din Bizanț într-un singur an la Florența, acolo unde în curând vor scrie Petrarca, Dante și Boccaccio, și unde vor picta Michelangelo și Leonardo da Vinci.

Între timp, cultura Bizantină este păstrată și cultivată în Țările Române la Putna, Bistrița, Hurezi), care nu numai că își păstrează autonomia față de Imperiul Otoman, plătind-o în aur – ca de obicei – dar voievozii români trimit anual aur în Grecia pentru a susține mănăstirile ortodoxe (la Muntele Athos).

În Occident, o scurtă istorie a României apare în 1943, scrisă de Mircea Eliade în engleză la Lisabona și publicată la Madrid („The Romanians, a Concise History”, Stylos, Madrid, 1943), și republicată peste alți 50 de ani în România („The Romanians, a Concise History”, Roza Vânturilor, București, 1992).

În timp ce prima istorie serioasă a Bizanțului apare, tot în engleză, de abia în 1988 (Lord John Julius Norwich, „A Short History of Byzantium”, Penguin Books, London, 1988, 1991, 1995, 1997). Cu toată bunăvoința lui de a reabilita „misterioasa” istorie a uitatului Imperiu Bizantin, din nefericire nici măcar Lord John Julius, de la Universitatea din Oxford, n-a avut acces la textele Bizantine, pentru simplul motiv că nu știe greaca, nici cea veche nici cea nouă.

În final, se pune întrebarea de ce nouă milenii, atestate arheologic, de civilizație neîntreruptă pe teritoriul României sunt ignorate nu numai în Europa de Vest dar și în România? Cu ce se ocupă istoricii români? Și reprezentanții României peste hotare? Cine promovează cultura milenară a României? Dacă dentiștii, și nu profesorii de română, vor să facă școli în română la Geneva, să nu ne mirăm dacă profesorii vor deschide în curând cabinete dentare în același oraș.

În 1996, când am fost la București pentru a face cercetări în mitologia tracică la Academia Română, spre uimirea mea, mi s-a pus întrebarea de ce mă interesează tracii și dacii, când acesta era subiectul de predilecție al lui Ceaușescu, fapt pentru care subiectul trebuie acum total ignorat.

La rândul meu, mă întreb: ce contează 50 de ani de comunism în comparație cu cele nouă milenii de istorie românească?

6). «Cultura Gârla Mare» developed around 1500 B.C. in the plains of Western Romania and Eastern Hungary. It appears that the pots were formed by hand, without a potter's wheel. The pots were reinforced with bands of clay. The decorations were indentations in the bands. A similar technique of reinforcing large pots with bands of clay was employed in the Austro-Hungarian Empire until the late 1800s.

7). «Cultura Basarabi» is considered an early Dacian culture. Basarabi is a village close to Bucharest. Basarabi Culture developed around 700 BC in Muntenia and South Transylvania.

Cultura Hamangia

Este o cultura a neoliticului mijlociu din Balcani a cărei evoluție se plasează în a doua jumătate a mileniului VI î.H. Ea s-a dezvoltat în Dobrogea, sud-estul Munteniei și nord-estul Bulgariei, fiind originară din nord-estul Mediteranei și aparținând unui curent cultural care

cuprinde și culturile Vinca, Dudești și Karanovo III.

Cultura Hamangia se caracterizează printr-un pronunțat conservatorism:

9). Statuetă antropomorfă feminină stilizată caracterizând arta plastică a culturii Hamangia (prov. Cernavodă, jud. Constanța, România).

10). Vas ceramic aparținând culturii Hamangia (Hamangia).

11). Biconical Vessel, Fired Clay, Cucuteni, Sîpeniț, 3700-3500 BCE. National History Museum of Romania, Bucharest. The Cucuteni-Trypillian culture is found in present-day Moldova, Romania and Ukraine.

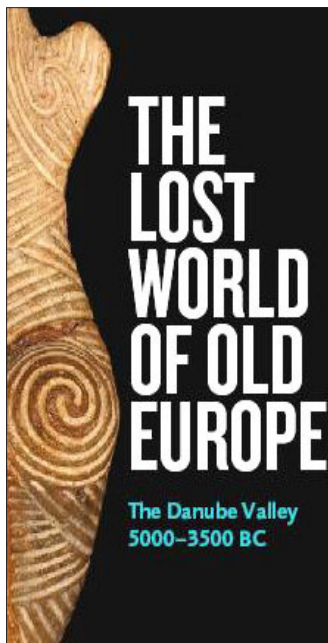
12). Double-headed Zoomorphic Vessel Fired Clay Vadastra, Vadastra, 5500-5000 BCE National History Museum of Romania, Bucharest: 15858 Photo: Marius Amarie.

Venus de Roumanie, Culture de Cucuteni, Néolithique, ca - 5000 BC

► Prof. dr. MARIA LUMINITA ROLLÉ

Academic Consultant in European Mythology - University of Edinburgh

**TOȚI ROMÂNII
ȘI
TOȚI INTELCTUALII
DE PE TERRA
TREBUIE SĂ CITEASCĂ
ACEST ARTICOL !**

În Europa de Vest nu se cunoaște istoria României, iar cei care o vizitează văd sărăcia materială de astăzi, nicidecum milenara ei bogăție culturală și spirituală.

În plus, propaganda maghiară din SUA se bazează pe milioanele de dolari ale domnului Soros, care finanțează edituri și opinii la București, în timp ce în Elveția am auzit de la un doctor în istorie (la Geneva, în iunie 1999) că Transilvania a apărut în secolul XIII și de la un ambasador francez în România (la Lausanne, în noiembrie 1998) că poporul român a dispărut timp de 1000 de ani ca să reapară, ca prin miracol, în secolul XIV !

Cu toate acestea, nimeni nu menționează că cea mai veche scriere din Europa a fost atestată arheologic în 1961, tot în Transilvania, în satul Tărtăria, pe râul Someș, în județul Alba, de către profesorul Nicolae Vlăssă, de la Universitatea din Cluj. În afară de România, tăblițele de la Tărtăria, datate 4.700 î.e.n., au făcut ocolul lumii anglo-saxone (Colin Renfrew, Marija Gimbutas) și au creat dezbateri aprinse pe tot globul. Deși românii știau să scrie acum 7000 de ani, acest detaliu esențial nu este nici în ziua de azi, după mai mult de 40 de ani, cunoscut publicului românesc și nu apare în manualele de istorie.

Ce ne spun specialiștii din România ? În 1998 s-a publicat «Istoria României» (Editura Enciclopedică, București) de către un colectiv academic sub conducerea unei «autorități în materie», prof.dr. Mihai Bărbulescu, culmea culmilor, de la aceeași Universitate (din Cluj), care NU spune că profesorul Vlăssă a descoperit tăblițele.

La pagina 15 a acestui impresionant volum, tăblițele de la Tărtăria sunt menționate cu semnul întrebării într-o foarte scurtă frază, fără nici un comentariu: «Într-o groapă de cult de la Tărtăria, s-au găsit (...) trei tablete de lut acoperite cu semne incizate

(scriere?), cu analogii în Mesopotamia.»

Dar domnul Bărbulescu nu-și aduce aminte oare că scrierea proto-sumeriană apare cu 1000 de ani mai târziu și că cea

cicladică, proto-greacă, după 3000 de ani? El a uitat că metalurgia în Europa apare tot în Transilvania, în jur de 3500 î.e.n.? Că tracii sunt primul mare popor indo-european care intră în Europa tot în jur

Punct de vedere despre Istoria noastră

1). Sit de importanță majoră pentru regiunile balcanice, tell-ul de la Hârșova este reprezentativ pentru culturile de la sfârșitul neoliticului și din neolitic (Hamangia, Boian, Gumelnița, Cernavodă I) care s-au succedat, în bazinul Dunării de Jos, între sfârșitul mileniului VI și a doua jumătate a mileniului IV î.H.

Statuetă antropomorfă din ceramică aparținând culturii Gumelnița, reprezentând o femeie purtând un vas de provizii. Urechile perforate ca și decorul realizat din benzi incizate sunt caracteristice culturii Gumelnița-Karanovo VI. (prov. Gumelnița, jud. Calărași, România)

2). Gumelnița culture 4500 BCE, Southern Romania and Northern Bulgaria

«Venus» from Vidra
<http://www.muzeulbucurestiului.ro>

3). The Hamangia Culture (5250- 4500 BC)

is mostly known for its human-shaped figurines; it developed between The Danube River and Black Sea Sea (present day Dobrogea.)

The most famous Hamangia objects are the statues «The Thinker» and «Woman Resting», which today can be seen in the «Constanța Museum of Archeology Archeology.»

4). Cucuteni Culture (5500-2750 BC) is named after a village in Moldova. This culture society is also known as Trypillian or Tripolye culture. Cucuteni's specific decorations were rounded shapes, like such as the spiral or the meander, also some triangles, all painted in red, with black outlines on the red background.

5). Boian Culture (4300-3500 BC) it is primarily found along the lower course of the Danube River in what is now Romania and Bulgaria. Boian's pots were usually black decorated with straight and zig-zag zigzag lines.

de 3500 î.e.n., cu mai mult de două milenii înainte ca celții, etruscii, romanii, germanii, sau slavii să apară pe harta Europei ? Și că tracii ocupau tot teritoriul între Munții Ural și Tatra de la est la vest și de la Marea Baltică la Dunăre și Marea Neagră de la nord la sud?

În același context, nici un specialist în istoria României nu atrage atenția asupra altui „detaliu” primordial, și anume că limba traco-dacică este cu mii de ani anterioară latinei (care apare abia în secolul VI î.e.n.) și că, în consecință, limba română nu se trage din latină, pentru că, deși din aceeași familie, exista istoric înaintea latinei, deci este o limbă proto-latină. Latina se formează din etruscă și greacă, care, deși amândouă indo-europene, sunt scrise cu un alfabet fenician, răspândit în lumea mediteraneană a epocii. În plus, etruscii ei înșiși erau o ramură a celților, coborâți în sudul Alpiilor în jur de 1200 î.e.n. La rândul lor, celții erau o ramură a tracilor care migrau spre vestul Europei, și erau numiți ca atare, adică traco-iliri până în secolul VI î.e.n., când se deplasează din Noricum (Austria) spre Alpii elvețieni, unde se numesc helveți.

Atâtea detalii ignorate despre originea, continuitatea și însăși existența poporului român dau de gândit. Cine schimbă și interpretează istoria României? În mozaicul de limbi și popoare de pe harta Europei, singurii care au o continuitate de 9000 de ani pe același teritoriu, și o scriere de 7000 de ani, sunt românii de azi.

Transilvania nu a fost maghiară și nici nu putea fi când strămoșii maghiarilor de azi locuiau în nordul Mongoliei, sursa turcofinică nu numai a ungarilor, dar și a bulgarilor (care năvălesc în România și în teritoriile Bizantine din sudul Dunării în secolul VI), a turcilor și a finlandezilor din zilele noastre.

Hunii pătrund în Europa până la Paris, Roma și Constantinopol sub Atila în secolul V, dar se retrag spre Ural până în secolul IX, când năvălesc din nou în Panonia, teritoriul ocupat la acea dată de daci liberi (80%) amestecați cu slavi (20%).

Poporul și limba dacă sunt deci cu mult mai vechi decât poporul roman și limba

Continuare în pag. 47

This figurine is based on clay statuettes made by the Cucuteni, a late Neolithic archaeological culture that flourished between ca. 5500-2750 BCE in the Dniester-Dnieper region of modern-day Romania, Moldova, and Ukraine.